

»Fordi blikket har ændret sig, gør kunsten det også«

De vrides, udstilles og fremstilles. Kroppen er overalt på Art Week. Men på en anden måde end tidligere. #Metoo og tidens politiske klima påvirker nemlig også kunsten.

Af Sarah Iben Almbjerg

De ligger og hænger i hele lokalet. Glatte, smukke marmorstykker, der kunne minde om lemmer, fossiler eller runde, aflange pupper. Nogle ophængt i blankpudset seletøj, andre hvilende på de pink gulvtæpper. En stor, sart og lyserød sten smyer sig langs gulvet som en ryg, en lænd eller en pude.

»Kroppen interesserer mig, fordi den er flydende og i konstant transformation. At den hele tiden responderer på sine omgivelser, og på den vis også fungerer som et spejl - en spejling af vores samtid og vores historie,« forklarer billedhugger Lea Guldditte Hestelund, der står bag totalinstallationen »Consumed Future Spewed Up as Present«, der kan opleves på Overgaden - Institut for Samtidskunst.

Udstillingen bliver af flere kædet sammen med en mere generel undersøgelse af kroppen, der foregår i samtidskunsten. Der moduleres og filmes og fordrejes. I sit afgangsprøje underkastede Lea Guldditte Hestelund sig et benhårdt program, der skulle omforme hendes egen krop til en kvindelig udgave af Myrons antikke marmorskulptur af »Diskoskastere«.

Maja Malou Lyse, der er inspireret af 70ernes feministiske kropsaktivister, har gjort det selv-gynækologi til en del af hendes kunstneriske arbejde, mens Jeanette Ehlers, der har en far fra Trinidad, blandt andet piskede et hvidt lærred med sorte ar i sin live performan-

ce »Whip it Good«. Listen kunne fortsætte. Og det er måske ingen tilfældighed.

»Kunst handler om repræsentation, og vi står virkelig midt i en tid, hvor vi taler om mange repræsentationer. Hvad betyder kunstnernes køn, etnicitet og opvækst for værkerne? Kan en kunstner, der er anklaget for pædofili stadig male unge piger? Kan mandlige kunstnere fremstille kvindens nøgne krop? Vi er i en spændende tid, hvor vi virkelig undersøger disse ting, og det er ikke til at sige, hvor det ender«, siger kurator Lotte Løvholm. Med hendes egne ord oplever hun, at der er sket »et voldsomt skifte«.

»Især ser jeg, at de kvindelige kunstnere er gået i gang med at undersøge kroppen på nye måder«.

Under Art Week står Lotte Løvholm for omvisninger om Krop og Kunst. Turen besøger den førnævnte installation af Lea Guldditte Hestelund og iranske Shirin Neshats videoer på Faurschou Foundation.

»Det, der forbinder dem, er jo netop deres leg med kroppen og repræsentationerne. Men de gør det på hver deres måde og fra hver deres udgangspunkt,« forklarer Lotte Løvholm.

Kunst er ikke kun værker. Det er i lige så høj grad det blik, der ser dem. Og ethvert menneske er del af sin tid og dennes normer. Af samme grund har vi på det seneste set flere eksempler på, at tidligere tiders fremstilling af køn,

Installation af Lea Guldditte Hestelund fra udstillingen »The Future Spewed Up As Present« der vises på Overgaden - Institut for Samtidskunstr. Foto: Anders Sune Berg

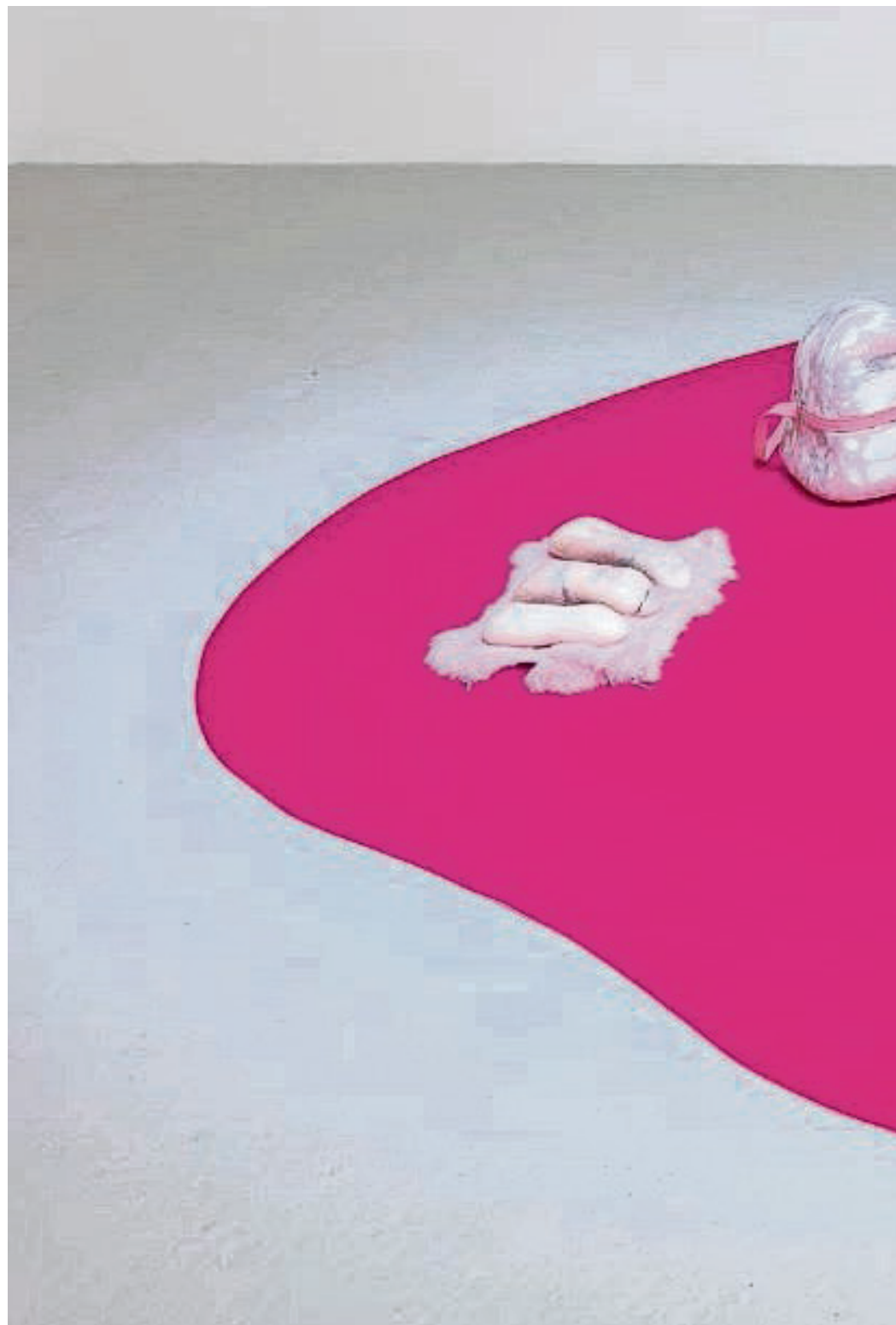
krop og seksualitet bliver set på en ny måde.

Sidste år krævede en række New Yorkere, at Metropolitan Museum of Art flyttede Balthus' maleri »Thérèse Drømmer«, der er malet i 1938. I 2017 var opfattelsen at den unge kvinde, der blotter sine hvide pigetrusser, var unødigt seksualiserende og et eksempel på, at man romantiserede voyeurisme og objektivering af børn.

Museet afviste kravet med henvisning til, at kunst skal afspejle mange forskellige kunstperioder - ikke kun den nuværende.

Tidligere i år tog Manchester Gallery of Art selv initiativ til at fjerne John William Waterhouses maleri af »Hylas og nymferne« fra deres vægge. Billedet blev kun midlertidigt sat på arkiv, mens museets kurator, Clare Gannaway, lod de besøgende skrive deres tanker på den tomme væg.

»For at starte en samtale om, hvordan vi viser og forstår kunst i byens offentlige samling,«

Oplev værkerne
på egen krop

Kurator Lotte Løvholm er under Art Week guide på en kunsttur til henholdsvis Faurschou Foundation og Overgaden Institut for Samtidskunst, hvor man kan opleve de to kvindelige kunstnere Shirin Neshat og Lea Guldditte Hestelund som omtales i artiklen. Turen foregår i båd via Københavns Kanal.

Start: Overgaden Institut for Samtidskunst
Overgaden Neden Vandet 17
1414 København K.
23.5. kl 16 – 19.

Under Art Week viser den alternative messe ALT_CPH performanekunst, hvoraf en stor del handler om kroppen. Her Tabita Rezaira.

som hun forklarede den britiske avis The Independent.

Det er disse sager, som Lotte Løvholm henviser til, når hun siger, at der pågår en diskussion om repræsentationer. Også Jacob Wamberg, der er professor i kunsthistorie, har bemærket udviklingen.

»Ligesom med meget andet har vores syn på kroppen ændret sig. Det er nok et faktum, at nøgenhed er blevet entydigt koblet til det seksuelle. Det gælder helt ned til børn, der ikke kan være nøgne på stranden uden at man læser en pædofil frygt ind i det. Af samme grund oplever jeg også, at der er en afdæmp-

“
Kroppen
interesserer
mig, fordi den
er flydende
og i konstant
transformation

Lea Guldditte Hestelund

Et oliemaleri med titlen »Les Beaux Jours«, malet mellem 1944 og 1946 af den franske kunstner Balthus. Kunstneren var berømt - og berygtet - for sine Lolita-agtige portrætter af helt unge piger. Foto: REUTERS/Fondation Pierre Gianadda/Handout

ning af det nøgne udtryk, hvor det primært skal forstås æstetisk,« siger Jacob Wamberg og understreger sin pointe.

»Fordi blikket har ændret sig - gør kunsten det«

Wamberg understreger, at den nøgne krop altid har haft to positioner i kunsten. Den erotiske. Og den anstændige.

»På engelsk skelner man mellem »nude« og »naked«. Kunsthistorikeren Kenneth Clark definerede forskellen sådan, at »naked« lagde op til noget afklædt eller blottet. Det var noget, der knyttede sig til det erotiske, mens »nude« er den selvberørende, nøgne krop. Det er den krop, som Titian, Michelangelo og de gamle grækeren kunne afbilde uden at det lagde op til noget uanstændigt«.

Ifølge Wamberg har den nøgne, ikke-seksualiserede krop svære kår i dagens kunstbillede. Det er Lotte Løvholm sådan set enig i. Hun siger det bare på anden måde.

»Kunsten læses ind i den tid, du står i som beskuer. Det skaber ret mange store spørgsmål. Kan mandlige kunstnere blive ved med at repræsentere den nøgne kvindekrop?«

Løvholm fremhæver, at det også gælder indenfor andre repræsentationer.

»Sidste sommer skabte det enorm kritik, da den hvide kvindelige kunstner Dana Schutz udstillede et maleri af Emmet Till på Whitney Biennalen. Her stod en hvid kvinde og repræ-

senterede en sort mand, der blev lynchet af racistiske grunde. Det faldt mange for brystet«.

Men hun gjorde det vel ud fra et godt hjerte eller for at dokumentere en ung mand, der blev offer for racisme?

»Måske. Men man kan omvendt også sige, at hun sælger sine værker for mange penge, og at der er en lang tradition for, at hvide mennesker kapitaliserer på sorte kroppe«.

Lotte Løvholm understreger, at den nye udvikling nok gør, at kunstnere tænker mere over, hvordan deres værker bliver modtaget. Kunsten er ikke længere det, der bare hænger på væggen. Det er del af tiden. Også for Lea Guldditte Hestelund.

»Jeg prøver at følge med, holde mig oplyst, og arbejde respektfuldt og nuanceret i forhold til de diskussioner og meninger jeg taler ind i med mine egne værker«, siger Lea Guldditte Hestelund.

»Jeg mener, det er vigtigt, at vi hele tiden stiller spørgsmålstejn til de billeder, vi møder, samt de narrative, der danner rammen for dem - også når det er på et museum. De billeder og fortællinger, der omgiver os, er jo med til at situere os selv. Historien og historieskrivningen bliver nødt til at revurderes og korrigeres, da den har været skrevet fra et totalt snævert perspektiv«.